

ת"פ 55079/05/15 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו נג'מה

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

12 אפריל 2016

ת"פ 55079-05-15 מדינת ישראל נ' אבו נג'מה

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד טל מושקוביץ

המאשימה

נגד

אחמד אבו נג'מה

ע"י ב"כ עו"ד אדלבי

הנאשם

גזר דין

הנאשם, כבן 21, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה, בניגוד לסעיף 332א(א) לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען, כי אזולאי ולוי עובדים כמאבטחים בעיר דוד, ובמסגרת עבודתם הם מבצעים סיורים רכובים בשכונת נוף ציון, שנמצאת בתוך שכונת ג'בל מוכבר, במטרה לאבטח את התושבים היהודים.

ביום 25.5.15 בשעות הערב, נסעו השניים במסגרת עבודתם ברכב עם חלונות ממוגנים, ובשעה 20:00 עמד הנאשם בצד הדרך ויידה אבן לעבר הרכב, אשר נסע באותה עת במהירות של כ-30 קמ"ש. האבן פגעה בפח בחלקו האחורי של הרכב, וכתוצאה מכך נגרם שקע בפח של הרכב.

הנאשם הודה, כי במעשיו אלה יידה אבן לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותם של הנוסעים בכלי התחבורה, או את מי שנמצא בקרבת כלי התחבורה, או שיש בו כדי לפגוע בכלי התחבורה, בנסיבות שיש בהן כדי לגרום פחד או בהלה.

הסדר הטיעון לא התייחס לעניין העונש, אך הוסכם, כי הנאשם יהיה רשאי לטעון, כי זרק את האבן לעבר הרכב **גם** בשל אופן נסיעתם של המאבטחים.

בשים לב להיות הנאשם מתחת לגיל 21 בעת ביצוע העבירה, הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן.

שירות המבחן ציין, כי מדובר בבחור צעיר, הנמצא בשלב של גיבוש הזהות העצמית שלו, וכי ניכרים באישיותו קווים

ילדותיים, קשיים להתמודד באופן בוגר עם מצבים מלחיצים ונטייה להגיב באימפולסיביות.

מאידך, ציין שירות המבחן, כי הנאשם הינו בחור פעיל, בעל קשרים חברתיים טובים וכישורים במספר תחומים, אשר גדל בסביבה נורמטיבית, הנעדר קווים אלימים. שירות המבחן ציין, כי התלבט בבואו לגבש המלצה לעניין העונש, אך, בסופו של תסקיר ציין שירות המבחן, כי למרות ערנותו לחומרת העבירה, יש מקום לנקוט בגישה עונשית, חינוכית ושיקומית, שתכלול הטלת צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות, בשילוב עם מאסר על תנאי ומבחן למשך שנה.

התביעה טענה, כי אין לקבל את המלצת שירות המבחן, וביקשה להעמיד את מתחם העונש ההולם בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל, ולמקם את הנאשם בתחתית המתחם.

ב"כ הנאשם טען, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן "**חייב להתחיל מעונש שאינו כולל מאסר בפועל**", ולחילופין ביקש לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

במתן גזר הדין, נצעד במתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין.

אין מחלוקת, כי הערך החברתי שנפגע הינו שמירה על חייהם וביטחונם של ציבור המשתמשים בדרך. מידת הפגיעה בערך החברתי לא הייתה גבוהה.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה, כרגיל, מאז תיקון 113, כל צד הגיש פסיקה התומכת, לשיטתו, בעמדתו העונשית.

כך, לדוגמא, הציגה התביעה את ע"פ 1200/12, בו הוטל מאסר לתקופה של 10 חודשים בגין עבירה דומה, ואת ת"פ 13-10-3589, של בית משפט זה אשר הטיל 18 חודשי מאסר בפועל על קטין (בית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר ל-12 חודש).

מאידך, הציג ב"כ הנאשם פסקי דין בהם הוטלו עונשים קלים יותר, כמו ת"פ 14-07-43923 של בית משפט זה, בו הוטלו על הנאשם 6 חודשי מאסר, מתוכם 4 חודשים מאסר בפועל ממש וחודשיים בעבודות שירות. ב"כ הנאשם הציג גם את ת"פ 13-08-1090 של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 14.10.13, בו הוטל על הנאשם מאסר למשך 78 יום.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - אני מוכן לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי לא קדם תכנון לביצוע העבירה, וכי הנזק שנגרם מביצוע העבירה לא היה גדול. מאידך, ברור, כי כאשר מיידים אבן לעבר רכב נוסע, עלול הדבר לגרום לנזק כבד, לרבות למותו של אדם, וכבר היו דברים מעולם.

אשר לנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - ברור, כי האבן נזרקה לעבר רכב של יהודים, אשר ביצעו את

עבודתם באזור, וגם אם אקבל את טענת הנאשם לפיה זרק את האבן לעבר הרכב **גם** בשל אופי נסיעתם של המאבטחים, הרי שאין בטענה זו כדי לשלול את העובדה שמדובר ברכב אבטחה של יהודים.

בית משפט זה נתקל מדי יום בתופעות של יידוי אבנים לעבר כלי רכב, ותופעה זו אינה פוסקת. בית המשפט העליון קבע כבר לפני שנים רבות, כי בראש השיקולים הענישתיים בעבירות של יידוי אבנים, יש להעמיד את גורם ההרתעה:

"למען ישמעו המערער עצמו ובראש ובראשונה עבריינים בכוח, ולא יזידון עוד. טענה שלא נגרם נזק בטלה היא ומשוללת כל יסוד. רק נס ומזל מפרידים בין זריקת אבנים שאין אחריה תוצאה של גרימת נזק, לבין זריקת אבנים העלולה להביא לקטילת חיי אדם, במיוחד בהביאו בחשבון שמדובר בזריקת אבנים על כלי רכב תוך כדי נסיעתו" (ע"פ 255/88, פלוני נ' מדינת ישראל, פד"י מג 3, 575 בעמ' 577).

יפים לעניין זה גם דבריו של כב' הנשיא א' ברק, בע"פ 8164/04, פלוני נ' מדינת ישראל, פד"י נח 3, 577, כדלקמן:

"קטינות אינה יוצרת חסינות, ולעיתים שיקולים של הרתעה, מניעה ותגמול, עולים במשקלם על השיקול השיקומי. אכן, לעיתים הצורך למנוע את ביצוע העבירה בעתיד, עולה במשקלו על הצורך לשקם את העבריין" (יצוין, כי במקרה דנן אין מדובר בקטיין).

במקרה אחר, בו יידה מערער אבן אחת לעבר מכונית, קבע כב' השופט נ' סולברג, בין היתר, כדלקמן:

"קטינות, כשהיא לעצמה, לא יכול שתהיה כתריס בפני פורענות, כחסינות מפני מאסר. אדרבא, על פי רוב, לא כך, אלא בהיקבץ יחדיו נסיבות מיוחדות... רבים ממידי האבנים הם קטינים, ואף על פי כן לגבי מרביתם, אין מנוס מפני הרחקה עונשית אל מאחורי סורג ובריח, למען יראו ויראו הם ואחרים שכמותם. ההרתעה היא הכרח בל יגונה. הכליאה בבית הסוהר נועדה לבטא את חומרתה של העבירה, את פגיעתה הרעה, את מסוכנותה, שהרי פשוט וברור, כי יידוי אבן אל עבר מכונית נוסעת, הרי אסון, סכנת נפשות, פשוטו כמשמעו. עלינו להקדים תרופה למכה ולא להמתין לניפוץ גולגלתו של נוסע במכונית שנרגמה באבן. כידוע, כבר היו דברים מעולם במקומותינו, פגיעות קשות בגוף ובנפש, גם קטלניות. שיקומם של עבריינים צעירים הרי הוא חשוב מאוד, אך בטחון הציבור, שלמות הגוף וחיי אדם חשובים עוד יותר" (ע"פ 5026/12, פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים ביום 10.2.13).

בנסיבות המקרה דנן, אני קובע, כי מתחם הענישה נע בין 6 ל-24 חודשי מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (בתוך המתחם) - ברור, כי הטלת מאסר על הנאשם תפגע בו, לרבות בשל גילו ובשל האמור בתסקיר שירות המבחן.

כפי שציין ב"כ הנאשם, הוריו של הנאשם, אשר שימשו כמפקחים על מעצר הבית בו היה נתון, נפגעו. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בביצוע העבירה ולנאשם אין עבר פלילי.

נראה שב"כ הנאשם היה מודע להמלצתו המקלה של שירות המבחן ולעונשים המוטלים בגין עבירות דומות, ולפיכך הציע להטיל על הנאשם מאסר שירוצה בעבדות שירות, לתקופה שתיקבע לפי שיקול דעתו של בית המשפט. לטענת ב"כ הנאשם, מדובר במקרה חריג, המצדיק חריגה מהענישה הנוהגת, וזאת גם בשים לב לשיקולי שיקום ולהמלצת שירות המבחן. ב"כ הנאשם ביקש גם להתחשב בתשעת הימים בהם היה הנאשם במעצר, ובעובדה כי לאחר מכן שוחרר למעצר בית מלא במשך 9 חודשים, ורק לאחרונה הוקלו תנאי השחרור בערובה.

כאמור, ביקש ב"כ הנאשם להתייחס אל המקרה הנדון כמקרה חריג, המצדיק ענישה חריגה ומקלה, וזאת גם בשים לב לתסקיר החיובי שהוגש מטעם שירות המבחן.

כידוע, תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד, ובבוא בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם, עליו להתייחס גם להיבט הציבורי, ולא רק להיבט האישי של הנאשם.

בהביאי בחשבון את טענות הצדדים ואת האמור בתסקיר שירות המבחן, נראה לי, כי גם במקרה דנן, אין מנוס מהטלת מאסר בפועל, ואולם, למרות זאת, לא אמצה את הדין עם הנאשם.

אשר על כן, אני מטיל על הנאשם עונש כדלקמן:

1. מאסר לתקופה של 6 חודשים, בניכוי ימי מעצרו, דהיינו מיום 25.5.15 עד יום 2.6.15. הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפונית רמלה, ביום 1.6.16 בשעה 9:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנידון לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

2. מאסר על תנאי למשך 12 חודש, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, או יידוי או ירי של אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה, וירשע עלייה.

3. אני מחייב את הנאשם לפצות כל אחד מהמתלוננים בסך של 5,000 ₪. הסכומים יופקדו תוך 90 יום.

בקופת בית המשפט, ויועברו למתלוננים לפי פרטים שתמסור התביעה.

יש לשלוח העתק לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ד' ניסן תשע"ו, 12 אפריל 2016, במעמד הצדדים.